

SUOMEN VANHIN KOULULEHTI - PERUSTETTU 16.11.1895

INTO

KEVÄT 2020

RAUMAN LYSEON LUKION
VUOSIKERTOMUS
124. VUOSIKERTA

TOIMITUS 2020

PÄÄTOIMITTAJA

Sini Liimatainen

TOIMITTAJAT

Annukka Heinonen

Aada Koivisto

Sini Liimatainen

Sofia Martens

Oona Saarivuori

TAITTO

Jamilla Klemm

Lassi Kuusela

Mikael Malmsten

KUVITUS

Mariam Altinawi

Walaa Altinawi

Sofia Martens

Sini Liimatainen

Mikael Malmsten

KANSIKUVA JA TAKAKANSI

Mariam Altinawi

Walaa Altinawi

OHJAAVAT OPETTAJAT

Emilia Badyari

Tuula Kuusela

RAUMAN LYSEON LUKIO

Urheilukatu 22

26100 Rauma

Puh. 044 793 4468

<https://peda.net/rauma/rauman-lukio>

Sähköposti: etunimi.sukunimi@rauma.fi

SISÄLLYS

4 PÄÄKIRJOITUS

7 UUDEN EDESSÄ

10 PRO PATRIA

15 VANHOJEN TANSSIT

18 UNELMANI

20 REHTORIN HAASTATTELU

22 PENKKARIT

24 ÄITI, MAMMA,
MUTSI, ÄIPPÄ

29 OPISELIJAKUNNAN
HALLITUS 2020

29 SYKSYN 2019 YLIOPPILAAT

30 KEVÄÄN 2020 YLIOPPILAAT

32 VUODEN YRJÖ

33 YLIOPPILAIDEN
STIPENDIT

35 YLIOPPILAIDEN
TUNNUSTUSPALKINNOT

PÄÄKIRJOITUS

Vielä noin kuukausi sitten, en olisi ajatellut kirjoittavani, tai edes puhuvani korona-pandemiasta. Noin kuukausi sitten pyysin myös lähipiiriäni olemaan puhumatta siitä. ”Jos haluatte puhua koronasta, tehkää joku oma WhatsApp-ryhmä sille, ja puhukaa siellä”, olin pyytänyt yhteisessä ryhmässä ystäväieni kanssa. Pikkuhiljaa kuitenkin aloin ymmärtää, että kyse ei ole siitä, etteikö asiasta voisi puhua. Ei koko maailmaa koskevaa asiaa voi niin vain sivuuttaa. Sen sijaan kyse on siitä, miten asiasta puhutaan; neutraalisti vai lietsoen pelkoa.

Tällaisissa isommissa kriiseissä olen yleensä se ihminen, joka ei pelkää, jos muutkaan eivät pelkää. Oli maaliskuun alku, se aika, milloin korona alkoi tulla pinnalle enemmän. Minun maailmassani koronasta ei kuitenkaan ollut tietoaakaan, en ollut seurannut uutisia aiheesta. Miksi olisin? Eihän se minua kosketтанut! Oli-ko yhtään varmistettua tapausta edes Suomessa? Kuten huomata saattoi, olin ihan kujalla koko asiasta. Onneksi minutkin vihdoinkin herätettiin siihen, etten voi kulkea ihan sokeasti sen tilanteen ohi, mitä koko maailma käy läpi.

Ennen rajoituksia ja muita erityistoimenpiteitä, silloin kun emme vielä tienneet, mikä tilanne tulisi olemaan, olimme vietäneet juhlia ystäväieni kanssa. Oli juhlien jälkeinen aamu, muutaman yötä olleen ystävän kanssa vietimme aikaa, juttelimme normaalisti ja rennosti kaikesta. Yhtäkkiä yksi ystäväistäni kuitenkin meni hiljaiseksi. Selvisi, että Raumallakin on jo koronatapaus. Kun ympärilläni olevat ihmiset panikoivat, alkoi minua itseäni-kin ahdistaa, vaikka en olisi niin ajatellut

käyvän. Muutama päivä sen jälkeen sain äitini kanssa aikaiseksi riidan, johtuen siitä, että jopa äitini sanoi pelkäävänsä koronaa. Todellisuudessa tiesin, että äiti tarkoitti pelon sijaan olla varovainen ja olla ottamatta turhia riskejä, mutta ilmaisi asian käyttämällä sanaa pelko. Riita aiheesta oli tietenkin turha, mutta syy miksi reagoin niin voimakkaasti oli se, etten kestä jos läheiseni joutuvat pelkäämään jotain. Tahtoisin vain kaikkien kokevan olevansa turvassa.

Tämän jälkeen päätin kuitenkin, että haluan olla se, joka auttaa ympärillään olevia ihmisiä jaksamaan läpi tämän tilanteen. En enää sivuuttanut aihetta, sen sijaan pystyin puhumaan siitä, tosin mahdollisimman neutraalisti. Tällainen tilanne on nyt, ja se täytyy hyväksyä. Ainakaan kukaan ei ole siinä yksin. Oman ja läheistensä terveyden voi turvata huolehtimalla hygieniasta ja välttämällä paikkoja, joissa käy suuria joukkoja ihmisiä. Niin, sillä tavalla minun oli helppo ajatella. Kunnes aloin nähdä jatkuvasti otsikoita kuolleiden kasvavasta määrästä tai New Yorkin kaduilla lojuvista ruumispusseista. Julkisuuden henkilöt, joita olin aina ihaillut, korostivat jatkuvasti somessa sitä, kuinka tämä on uusi, pelottava ja ahdistava tilanne, enkä tykännyt yhtään siitä tavasta käsitellä asiaa.

Kun itse ajattelen järjellä, tiedän, että suurin osa parantuu koronasta, osa sairastaa taudin ilman voimakkaita oireita, jopa tietämättään. Tiedän, että normaali elämä jatkuu, eikä aika siihenkään ole niin pitkä, miltä se saattaa tuntua. Mutta aina, kun olin saanut oman mieleni rauhoitettua tähän ajatukseen, tuli sosiaalisessa mediassa vastaan jokin mahdollisimman

negatiivinen ja dramatisoitu korona-uutinen, ikään kuin käskystä pilaamaan vihdoin saavutettu hyvä oloni.

Omasta ahdistuksesta tai pelosta ei voi syyttää toisia, mutta minua alkoi oikeasti jopa suututtaa se tapa, miten mediassa puhuttiin koronasta. Sen voin rehellisesti sanoa, että oloni olisi ollut parempi, jos en olisi nähnyt kaikkea sitä negatiivista uutisointia. En kuitenkaan voinut olla luke-matta niitä juttuja, sillä tottakai halusin kuitenkin tietää missä mennään, kuinka paljon esimerkiksi asuinalueellani on tartuntoja. Vaikka itse sanonkin, osaan omasta mielestäni rauhoittaa ympärilläni olevia, oikeasti pelkääviä ihmisiä. Osa siitä kuitenkin on välillä vain esitystä, on minullakin ollut hetkiä, jolloin olen pelännyt. En kuitenkaan ole halunnut näyttää sitä ystäväilleni, sillä olen halunnut olla se, joka näkee näkee kaiken kauniin muuten tällä hetkellä pysähtyneessä maailmassa. Yhtenä päivänä kuitenkin romahdin myös ystäväieni edessä. Olin viemässä ystäviäni kotiin, ja meille syntyi jokin pieni riita täysin turhasta. Riita oli ihan aiheeton, mutta sain hysteerisen itkukohtauksen auton ratissa, niin että jouduin hetkeksi pysähtymään ja vain hengittämään. ”Onhan mullakin ollut aika raskasta”, myönsin silloin vihdoin. Tottakai myös minä stressaan muutoksista - ehkä osittain vain alitajunnassani. Siinä kohtaa kun aloin jatkuvasti diagnosoida itselleni kuumetta tai hengenahdistusta, ja herätä ahdistuneena keskellä yötä painajaisiin koronasta, tajusin, että minunkin pitää puhua peloistani jollekin. Olen erittäin kiitollinen, että olen joillekin perheenjäsenilleni voinut lähettää vaikka keskellä yötä viestiä siitä, kuinka näin jälleen ahdistavan otsikon Facebookissa, ja he ovat osanneet sanoa minulle oikeat sanat, saaneet minut jälleen näkemään asiat enemmän järjellä kuin hysteriaa aiheuttavissa lehtijutuissa, ja sitä kautta olen saanut takaisin voimani

olla se, joka yrittää levittää sitä positiivista energiaa lähipiirissään.

Haluan mainita erityisesti, että pelon voittamisessa minua on auttanut erittäin paljon eräs sukulaiseni. Pelko ja ahdistus alkoivat kääntyä ”me selviämme tästä”-ajatuksen puolelle, kun kuulin, että sukulaiseni on päässyt kotiin sairaalasta. Hän sairastui koronaan, ja syy miksi sairaus oli hänelle varmasti raskas ja vaikea, oli hänen oikeasti erittäin paha astma. Sen jälkeen aloin nähdä asian eri tavalla, tajusin vihdoin konkreettisesti sen, kuinka iso osa tästä oikeasti paranee, ja sen lisäksi myös sen, että yhteisessä tilanteessa oleminen todella yhdistää ihmisiä. Tällä hetkellä, kun toisia ei niin paljon näe, saa yhteydenottoja erikoisemmiltakin tahoilta helpommin. Kuten myös aiemmin sanoin, maailma on tällä hetkellä ikään kuin pysähtynyt. En kuitenkaan tarkoita sitä negatiivisella tavalla, maapallo voi paremmin ilman ihmisten jatkuvaa liikettä. Toivon, että jatkossa ihmiset osaavat kohdella maapalloa nätimmin, myös ilman, että siihen tarvitaan minkäänlaisen pandemian syntymistä.

Vaikka olen todella tunteellinen, saatan tehdä esimerkiksi omista ihmissuhde-ongelmistani maailmanlopun, en tahdo kuitenkaan käyttää energiaani koko maailman ongelmista murehtimiseen. Monet käsittävät sen väärin, niin, että minua ei edes kiinnostaisi. Tottakai kiinnostaa, en toivo itselleni, enkä kenellekään läheiselleni sairastumista, ja teen kaiken voitavani sen eteen. Käytän todella ison osan ajastani itseni, omien unelmieni ja tavoitteideni, ylipäättään oman elämäni ajattelemiseen. Ja jos ajatukseni eivät ole tarpeeksi selkeitä, vaan vähän sekaisin päässäni, stressaannun todella helpolla. Sen takia en halua sekoittaa päätäni vielä enemmän murehtimalla globaaleista kriiseistä, kun omassa elämässä on jo niin paljon mielti-

mistä. Lisäksi omat asiat koskettavat vain itseäni, ja niille voin yleensä helpommin tehdä jotain, kuin koko maailman asioille. Omat valinnat tietysti auttavat, ja toivon, että jokainen tajuaisi nyt toimia kuten on pyydetty. Jos oma terveys ei kiinnosta, niin välittäisi sitten edes muista. Itse näen tilanteen testinä siitä, kuinka hyvin pidämme yhtä myös erikoisemmissa tilanteissa. On ihanaa nähdä, että ihmiset todella haluavat ilahduttaa toisiaan, esimerkiksi nyt leviävällä nallehaasteella. On myös ihanaa nähdä, kuinka ihmiset osaavat jo nähdä muutamien kuukausien päähän, siihen elämään, kun pandemia alkaa olla taakse jäänyttä. Toivon, että ihmiset osaavat silloin arvostaa enemmän toisiaan ja asioita, jotka ovat olleet pois ko-

rona-ajan. Päivä ennen, kuin kirjoitin tämän tekstin, olin puhunut kahden ystäväni kanssa siitä, kuinka paljon korona-aika on lähentänyt meitä. Olemme olleet hyviä ystäviä reilun puolen vuoden ajan, mutta nyt suunnittelemme jopa yhdessä asumista, mitä en olisi osannut vielä ennen koronakriisiä edes ajatella.

Haluan lähettää rakkautta jokaiselle, joka tällä hetkellä kokee yksinäisyyttä tai pelkoa. Muistakaa, meidät on tehty selviytymään yhdessä mistä vaan.

-Sini Liimatainen

REHTORI JUSSI PAAVOLA

UUDEN EDESSÄ

Kulunut lukuvuosi on ollut monella tavalla erilainen Rauman Lyseon lukion historiassa. Suurimpana ja merkittävimpanä tapahtumana lukuvuodesta historiankirjoihin jää korona-epidemia sekä siirtyminen etäopetustyöhön ja -opiskeluun maaliskuun lopussa. Korona-epidemia vaikutti myös merkittävästi ylioppilaskirjoitukseen, kun koeaikataulua tiivistettiin Ylioppilastutkintolautakunnan toimesta siten, että viimeisellä kirjoitusviikolla oli koe peräti viitenä päivänä.

Olen vilpittömän ylpeä siitä, miten opiskelijamme ovat sopeutuneet loppukevään etäopiskeluun ja aikataulumuutoksiin ylioppilaskirjoitusten yhteydessä. Lukiolaiset ovat osallistuneet etäopetustyöhön vähintäänkin kiitettävästi. Rauman Lyseon lukion opiskelijat ovat tavattoman fiksuja nuoria, joilla on korkea ammattietäisyys, mitä tulee opiskelujen hoitamiseen kunnialla niin lähiopetuksessa, mutta myös etäopiskeluna. Tästä kielivät opettajiltamme saamani palaute siitä, kuinka vähän opiskelijoilla on ollut tosiasiallisesti poissaoloja etäopetustyöstä sekä se, että suurimmaksi osaksi etäopetustyöt on hoidettu opiskelijoidemme toimesta ajallaan ja hyvin.

Jos ovat opiskelijamme osoittaneet esimerkiksi asennetta koulutyötä kohtaan, vähintään yhtä suuret kiitokset ansaitsevat lukiomme opettajat. Siirtyminen etäopetukseen tapahtui lähes yhdessä yössä. Siitä huolimatta opettajistamme kouliutui hyvin nopeasti etäopetustyön ammattilaisia. Opetushenkilökunta joutui trendikkäästi ilmaisten pois mukavuusalueeltaan, mutta se tapa, jolla opettajamme ottivat uuden opetustyylin haltuunsa, oli esimerkillistä. Rauman Lyseon lukion opettajakunta osoitti esimerkillistä venymskykyä, kollegiaalista yhteen hiileen pu-

haltamista sekä halua kehittää etäopetustyötä. Hyppy etäopetuksen ihmeelliseen maailmaan oli meille suurimmalle osalle uusi kokemus. Yhdessä opettajia ja opiskelijoita kuulemalla, onnistuimme muokkaamaan etätyöskentelyä toimivampaan suuntaan mitä pidemmälle kevätlukukausi eteni.

Rauman Lyseon lukion arki muuttui osaltaan jo syyslukukauden pyörähtäessä käyntiin, kun lukion pitkäaikainen rehtori Matti Saarivuori siirtyi oloneuvoksen tehtäviin ja allekirjoittanut aloitti työskentelyn Rauman Lyseon lukion uutena rehtorina. Ennen Raumalle siirtymistäni olin ehtinyt työskennellä

Olen vilpittömän ylpeä siitä, miten opiskelijamme ovat sopeutuneet loppukevään etäopiskeluun ja aikataulumuutoksiin ylioppilaskirjoitusten yhteydessä.

Uudenkaupungin sivistystoimessa 16 vuotta. Ensin vuodesta 2003 alkaen Viikaisten yläkoulun historian ja yhteiskuntaopin lehtorina, sitten vuodet 2011-2017 Uudenkaupungin yhtenäiskoulun virka-apulaisrehtorina ja lopuksi kaksi lukuvuotta 2017-2019 Uudenkaupungin lukion rehtorina. Taakse jäi pitkä työhistoria Uudessakaupungissa kollegoineen ja muistoineen. Samanaikaisesti viime kesä-

nä mieli oli täynnä paitsi haikeutta vanhan jäädessä taakse myös kutkuttavaa jännitystä vatsanpohjassa uuden elämänvaiheen edessä. Vastaanottoni Rauman Lyseon lukioon oli todella hieno. Perehdyttämiseni hoidettiin esimieheni Soile Stranderin sekä lukion rehtorikaksikko Matti Saarivuoren ja Jani-Petteri Renkon toimesta esimerkillisen hyvin. Niin ikään henkilökunnan tapa vastaanottaa minut uutena ihmisenä työyhteisöön oli erittäin lämmin. Ja lukiomme opiskelijathan olivat aivan ensiluokkaisia myös tässä asiassa.

Lukuvuosi on ollut omalla kohdallani opettavainen. Olen oppinut tuntemaan uusia ihmisiä niin Rauman Lyseon lukiossa kuin Rauman kaupungissa laajemminkin. Olen oppinut tuntemaan Rauman kaupunkia ja

eittämättä tutuksi ovat tulleet myös ajetut kilometrit Uudenkaupungin ja Rauman välillä. Olen oppinut itsestäni ihmisenä, työyhteisön jäsenenä ja myös rehtorina. Lukuvuoteen on mahtunut todella hienoja hetkiä; syksyn bändikonsertissa haukoin henkeäni toinen toistaan hienompien esitysten jälkeen, syksyn ylioppilasjuhlan lämmän tunnelma oli käsin kosketeltava, joululomalle lähdimme lukiomme joulukarussellin ja seurakunnan järjestämän joulukirkon myötä, kevätlukukautta ovat värittäneet niin turvallisuus- ja hyvinvointipäivä kuin ylioppilaskirjoitukset ja jo edellä mainittu etäopetustyökin. Monenlaista on siis koettu yhden lukuvuoden aikana.

Vuosi sitten olin haikea jättäessäni tutun ja turvallisen työympäristöni Uudessakaupungissa. Itse asiassa kyse oli minulle tärkeämmästä asiasta kuin työympäristö. Kyse oli minun koulustani, jossa olin saanut viettää hienoja hetkiä hyvien kollegoiden ja oppilaiden kanssa. Tällä hetkellä olen kiitollinen siitä, että olen päässyt osaksi Rauman Lyse-

on lukion joukkoa. Tuntuu vahvasti siltä, että olen löytänyt uuden kodin tästä työ- ja opiskeluyhteisöstämme.

Opettajan työssä on haikeus läsnä erityisesti jokaisena keväänä. Tuo haikeus johtuu siitä, kun havahtuu huomaamaan ajan kulumisen

ja uusien sukupolvien kasvun kohti aikuisuutta. Erityisesti näin tapahtuu kevät- ja ylioppilasjuhlien yhteydessä. Samalla tulee miettineeksi omaa kasvua, omia lapsiaan ja tietenkin teitä nuoria ja teidän vanhempianne tuon kasvun ja ajan katoavaisuuden perspektiivissä. Tänä keväänä emme pääse juhlistamaan lukuvuoden päätöstä perinteisin tavoin. Sen sijaan toivotan meille kaikille mitä parhaita kesää ja lomaa seuraavan Katri Helenan suomeksi tunnetuksi tekemän laulun Almaz, onnen lapsi kertosakeen sanoin. Nuo sanat tiivistävät mielestäni melkoisen hyvin sen kaihon ja haikeuden, josta saan olla osallisena joka kevät lukukauden päättyessä:

*Hän auringon sai suortuvilleen ja hymyn keväisen kasvoilleen.
Niin vilpitön on Tuo kukka haurain, kun saa hän ensirakkauden.
Nyt maailmaan käyt aikuisten. On aika jatkaa sun tästä matkaa Almaz sä
onnen lapsi oot.
Kun taaskin katson mä ympärillein, sun kasvot usein muissa nään.
Tuon ulkokuoren niin hauraan nuoren, taas sydän myöskin koskematon jää.
Hän mukaan vie mun, mä aistin riemun, tie edessään on elämän.
Niin kukka kasvaa, sen nuppu aukee, voi kerran olin niin kuin hän.*

PRO

P

taulut

Koulumme pääportaikon toisen kerroksen aulaan kiinnitettiin huhtikuussa 2019 kolme marmorista Pro Patria taulua. Kansallisen veteraanipäivän aattona 26.4.2019 vietettiin arvokas taulujen paljastusjuhla. Noilla kolmella marmoritaululla on jo pitkä historia. Niissä on yhteensä 105 nimeä. He ovat Rauman Lyseon entisiä oppilaita, opettajia ja muuta henkilökuntaa.

A
T
R
I
A

TEKSTI JA KUVAT Virpi Erämaja

Talvi- ja jatkosodassa kaatuneiden lyseolaisten taulut.

Suomen itsenäistymisen jälkeen keväällä 1918 oli maassamme sisällissota. Kymmenen vuotta myöhemmin Lyseon toverikunta alkoi hankkia varoja muistotaulun hankkimiseksi. Varoja kerättiin pitämällä ohjelmallisia iltajuhlia. Lopulta 17.3.1931 paljastettiin sisällissodassa kuolleiden entisten lyseolaisten muistotaulu. Taulussa on valkoisten puolella kuolleiden nimet. Yritin selvittää, olisiko joku lyseolainen kaatunut punaisten puolella, mutta täysin selvää vastausta en löytänyt. Todennäköisesti ei. Tuohon aikaan oppikouluun pääsivät vain harvat ja todennäköisimmin he olivat sitä yhteiskuntaluokkaa, joka oli valkoisten puolella.

Talvisota käytiin talvella 1939-40. Vuoden kulluttua 17.5.1941 paljastettiin Rauman Lyseolla uusi kaatuneiden muistotaulu. Mahdettiinko

silloin vielä tietää, että vain kuukauden kulluttua tuosta taulun paljastusjuhlasta maa olisi jälleen sodassa.

Jatkosodan vuosina 1941-1944 kaatuneiden taulussa on eniten nimiä. Käytiinhän sotaa monta vuotta. Taulu paljastettiin 10.4.1950

Kaikki kolme taulua olivat alun perin Viivi Lönnin suunnittelemassa lyseorakennuksessa lähellä linja-autoasemaa. Koulu oli siinä paikassa, johon nyt ollaan rakentamassa kauppakeskusta. Kun koulu purettiin ja Lyseo siirtyi Aittakarinkadulle, taulut siirrettiin sinne ja paljastettiin uuden lyseotalon vihkiäisjuhlassa 31.3.1970. Länsi-Suomi lehti uutisoi tilaisuudesta: ”Hetken hiljaisuudella kunnioitettiin ajasta ikuisuuteen siirtyneiden lyseon entisten opettajien ja

Pro patria juhlassa kunniavartioon osallistuivat Porin prikaatin alokkaat vasemmalta Joonatan Renko, Erik Aalto, Arttu Rantanen ja Topi Suursoho.

ISANMAAN

oppilaiden sekä niiden 105 sankarivainajan muistoa, joiden nimet on piirretty kultakirjaimin eteisaulassa oleviin marmoritauluihin. Eteisaulassa koulun oppilaat Jukka Kontula ja Esa Lempiäinen seisoivat kunniavartiossa vanhan koulun suojista uusiin tiloihin siirrettyjen sankaritaulujen edustalla.”

Kun sitten Aittakarinkadun lyseotalon purkaminen alkoi keväällä 2019, taulut siirrettiin Rauman Lyseon nykyiseen taloon Urheilukadulle Otanlahteen. Jälleen pidettiin hieno juhla, jossa kunniavartiossa seisoivat nyt Porin prikaatissa asevelvollisuuttaan suorittaneet koulumme entiset oppilaat Joonatan Renko, Eerik Aalto, Arttu Rantanen ja Topi Suursoho. Arvokkaassa ohjelmassa oli juhlapuhe (Ilkka Koivusalo), Yrjö Jylhän runo

(Jani-Petteri Renko), kohtaus Vainö Linnan Tuntemattomasta sotilaasta (Lauri Petrellin johdolla Oskari Manneroos, Veikko Sallinen, Hannes Halminen, Eero Kuusito ja Oskari Nurme), tanssi Sibeliuksen Impromptu n.o 5:een (Veeti Harjunen) sekä trumpetin soittoa (Juho Vilo ja Arno Suomi). Nauhan marmoritaulujen edestä leikkasivat koulun rehtori Matti Saarivuori ja oppilas Sami Saastamoinen. Läsnä juhlassa juhlavieraina oli kaupungin korkeinta johtoa, Rauman lukiodien entisiä rehtoreita, veteraanijärjestöjen edustajia ja oppilaskunnan hallituksen puheenjohtaja Sofia Martens. Upeaa oli se, että paikalla olivat myös kaksi yli 90-vuotiaasta sotiemme veteraania: Vilho Jokela ja Pentti Jalonen. Juhla striimattiin luokkiin, jossa koulun oppilaat ja opettajat seurasivat tilaisuutta.

Kaino Ruuhonen 18v 3kk ja Kalle Lohi 18v 8kk

Pro Partia taulujen 105 kaatuneen joukossa nuorimpia ovat Kaino Olavi Ruuhonen ja Kalle Ilmari Lohi, joiden nimet löytyvät jatkosodassa kaatuneiden taulusta.

Kaino oli vanhempiensa ainoa lapsi. Hän syntyi Eurajoella 15.5.1923 ja tuli Rauman Lyseon ensimmäiselle luokalle 13-vuotiaana syksyllä 1936. Siihen aikaan oppikoulu aloitettiin yleensä 11-vuotiaana nelivuotisen kansakoulun jälkeen, mutta mahdollista oli myös siirtyä oppikouluun viiden tai kuuden kansakouluvuoden jälkeen, kuten Kaino oli tehnyt. Silloin Lyseon ensimmäisellä luokalla oli oppilaita, joiden iät vaihtelivat 11 ja 13 vuoden välillä. Luokalle jääminen oli oppikouluissa myös yleistä, joten oppilaiden ikähaitari vielä

venyi viisivuotisen keskikoulun ja sitä seuranneet kolmivuotisen lukion aikana.

Kaino eteni Rauman lyseossa vuosi ja luokka tahdilla. Keskikoulun viimeisen luokan (eli viidennen luokan) keväällä Kaino täytti 18 vuotta. Syntymäpäivä oli 15. toukokuuta 1941. Kaksi päivää myöhemmin 17. toukokuuta vietettiin koulussa talvisodassa kaatuneiden muistotaulun paljastusjuhlaa ja pidettiin isänmaallisia puheita. Ne varmasti vaikuttivat Kainoon, kuten vuotta alemmalla luokalla olevaan Kalleen. Pojat tunsivat toisensa, sillä kumpikin oli mukana partiotoiminnassa ja Kallen sisar oli Kainon luokalla. Toukokuun lopussa Kaino sai keskikoulun päästötodistuksen ja Kalle IV luokan kevättodistuksen. Pian sen jälkeen he ilmoittautuivat yhdessä vapaaehtoisena armeijaan.

PUOLESTA

Pro patria juhlan airueet ja oppilaskunnan puheenjohtaja Sofia Martens.

Jatkosota alkoi 25.6.1941 ja lyhyen alokaskoulutuksen jälkeen pojat lähetettiin elokuussa täydennysmiehiksi Petsamoon Suomen pohjoisimmalle rajalle Jäämeren rannalle.

Petsamossa, Jäämeren rannalla Kalastajasaarenossa on pieni lahti, jonka nimi on Kutovaja. Siellä jalkaväkirykmentti 14:n joukossa palvelanut Lauri Leikkonen kirjoitti 10.8.1941 päiväkirjaansa: ”Komppaniaan on tullut täydennyksenä viitisenkymmentä miestä, osa jo yli 40-vuotiaita, osa nuoria vapaaehtoisia, useimmat koulupoikia jostain Porin puolesta.”

Noiden nuorien ”koulupoikien” joukossa olivat juuri 18 vuotta täyttäneet Kaino Ruuhonen ja Kalle Lohi. Vain neljä päivää myöhemmin Kaino kaatui Kutovajassa taistelussa, jossa yritettiin vallata venäläisten hallussa ollutta

pientä kukkulaa. Kalle kaatui vain kuukautta myöhemmin.

Kaino ja Kalle haudattiin tilapäisesti Petsamon sankarihautaan ja joulukuussa arkut siirrettiin sieltä kuorma-auton lavalle ja ajettiin 600 km Rovaniemelle. Rovaniemellä arkut nostettiin junaan, joka toi vainajat Rauma-

malle. Täällä heidät siunattiin itsenäisyyspäiväviikonloppuna joulukuussa 1941. Kaino Ruuhosen ja Kalle Lohen hautakivet ovat Rauman sankarihautausmaalla vierekkäin. Kummallakaan ei ole jälkeläisiä, koska elämä päättyi jo 18-vuotiaana.

Kartta Petsamon rannikolta Kalastajasaarennosta. Nuolella on merkitty Kutovajan lahti.

Rauman sankarihautausmaalla ystäväysten Kalle Lohen ja Kaino Ruuhosen muistolatat ovat vierekkäin.

KUVAT Sofia Martens

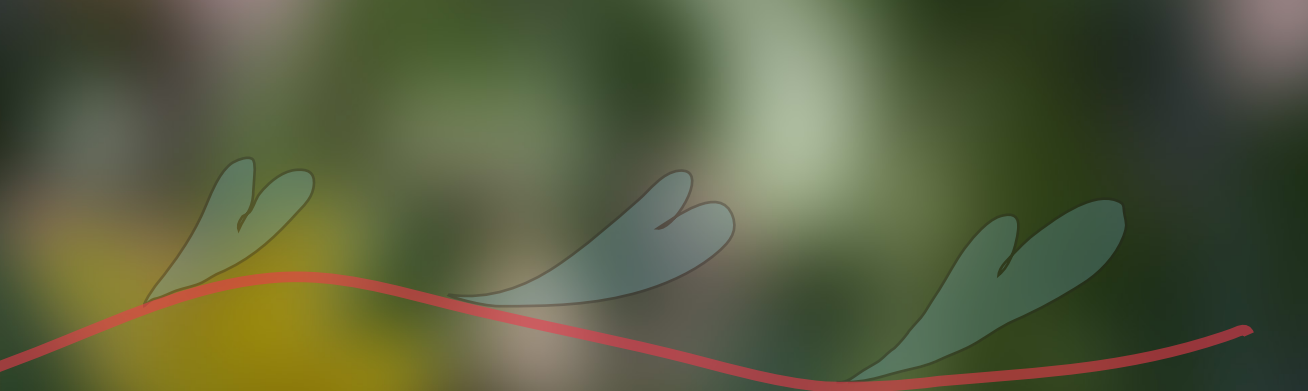
Unelmani

TEKSTI JA TAUSTAKUVA Sini Liimatainen

Minulla on paljon unelmia. Monet mieltävät unelmat sellaisiksi, joiden keskiössä on minä itse. Tämä unelma liittyy kuitenkin itseni lisäksi erittäin vahvasti toisiin ihmisiin.

Minulle on aina ennen tullut lähes automaattisesti todella surullinen ja stressaantunut olo jonkun puhuessa muuttamisesta, opiskelupaikan vaihdosta, tai ylipäättään mistä tahansa muutoksesta, mihin yleensä liittyy välimatkan kasvaminen minun ja toisen ihmisen välillä. Tiedän sen johtuvan siitä, kun ala-asteen jälkeen menetin lähes kaikki ystäväni. Kuiden luokan jälkeisenä kesänä toiveajattelin jatkuvasti, kuinka yhdessä luokkamme kanssa pitäisimme bileitä rannalla tai illanviettoja minun kotonani, jossa vanhempani saisivat jokaisen luokkalaisemme tuntemaan kuuluvansa myös meidän perheeseen. Perustaisimme bändin, sillä jokainen luokaltamme oli jollain tavalla musikaalinen, ja yhtäkkiä kenenkään tietämättä järjestäisimme keikan vanhassa koulussamme. Olin jo miettinyt valmiiksi, että esittäisimme yhden laulun, jossa sanotaan "Now I'm back to turn back time and now I'm back again, I'm back where I belong", koska meidän luokkaamme oikeasti rakastettiin ala-asteellamme, ja koin meidän kuuluvan sinne. Koin, että me kuulumme yhteen, me olemme ne muiden mielestä "vähän ärsyttävät unajalaiset, joiden juttuja kukaan muu ei ymmärrä, mutta se ei haittaa, koska rakastamme toisiamme". Alitajunnassani tiesin, että se oli vain minun mielipiteeni. Olimme nuoria, edessämme oli yläaste, joka

väkisin testaa jokaista nuorta, yrittää saada muuttumaan joksikin toiseksi ihmiseksi, kuin mitä on ollut. Raskainta oli, kun yksi parhaista ystäivistäni avautui minulle, kuinka onnellinen on että pääsee eroon vanhasta luokastamme. Minulle se tuntui samalta, kuin olisi sanottu "olen onnellinen, kun minun ei tarvitse enää kuulua sinun perheeseesi". Se sattui silloin, se sattui vielä monta vuotta sen jälkeenkin, mutta päivä ennen yläasteen alkua tajusin, etten voi pakottaa ihmisiä olemaan tekemisissä toistensa kanssa, jos he eivät halua. Muistan, kuinka romahdin täysin, itkin vain koko yön, ja itkin vielä seuraavana päivänä ensimmäisen koulupäivän jälkeen. Kaikki olivat muuttuneet, kukaan ei ollut oma itsensä. Kun yritin mennä juttelemaan vanhan luokkani pojille, sanoi yksi ystäivistäni minulle: "Sini toi on niin noloa, jos menet juttelemaan niille, niin mä en sitten tunne sua". Ystäväni siis halusi esittää, ettei edes tunne näitä poikia, tai minua, jos olisin mennyt heidän porukkaansa. Mutta ei silläkään ollut enää väliä, olisinko jutellut poikien kanssa vai en, pojatkaan eivät halunneet enää olla minun kanssani tekemisissä; jos yritin jutella heille WhatsAppissa, he estivät minut. Muutaman kuukauden sisällä jokainen oli löytänyt uuden oman porukkansa, paitsi minä, joka ei halunnut tutustua kehenkään, sillä halusin ainoastaan olla vanhan oman porukkani kanssa. En ymmärtänyt, miten se ei voinut olla mahdollista, en ollut koskaan tehnyt kenellekään mitään pahaa, ja yhtäkkiä lähes kukaan ei halunnut olla ystäväni. Olen kyllä kuullut myöhemminkin, kun olen koit-

tanut tutustua tai olla ystävä jollekin, että olen ärsyttävä, liian päällekkäyvä. Ehkä olin sitä muiden mielestä silloinkin, mutta minä vain todella helposti alan rakastaa ihmisiä ja haluan heidät osaksi omaa porukkaani.

Ei tietenkään koko yläasteeni ollut tällaista. Puolen vuoden jälkeen minäkin olin antanut uusille ihmisille mahdollisuuden, olen saanut myös yläasteelta tähän päivään asti kestäneitä ystävyys-suhteita. Vaikka porukkamme hajosikin, kyllä yksittäiset parhaat ystäväni ala-asteelta silti pysyivät elämässäni. Tähän päivään mennessä olen myös alkanut tutustua uudestaan niihin vanhoihin luokkalaisiini, jotka aikoinaan halusivat lopettaa yhteydenpidon. Olemme myös vanhan luokkani kanssa sopineet luokkakokouksen vuodeksi 2020, eli täksi vuodeksi, ehkä nyt vihdoin kuuden vuoden jälkeen näkisin meidät ainakin lähes kokonaan yhdessä. Vaikka rakastan vanhaa luokkaani edelleen koko sydämeistäni, ja sillä on aina erityinen paikka siellä, tiedän, että olemme nykyjään hyvin erilaisia. Olimme siinä iässä, jossa ihmiset muuttuvat eniten. En kuitenkaan tahdo enää koskaan kokea sitä, mitä meille tapahtui yläasteen alettua. Lukion toisen ja kolmannen vuoden välisenä kesänä tajusin sen, että väistämättä toisten opiskelu- ja asuinpaikat muuttuvat, mutta en halua enää ajatella sitä surun kautta. Tahdon toteuttaa kuudennen luokan jälkeisen kesän unelmani, jokaisen lukiosta saadun ystäväni kanssa. Vaikka lukiossa opiskelu loppuukin, en tahdo minkään muun lukiossa elämääni tulleen asian loppuvan. Tahdon porukan

pysyvän yhdessä, asuimme, tai opiskelimme missä tahansa. Viime kesänä olin ensimmäistä kertaa Raumanmeren Juhannuksessa, en ole koskaan tavannut kerralla niin paljon vanhoja ystäviä ja saanut uusia. Siellä tajusin, että täällä on lähes kaikki minulle rakkaat ihmiset. Myös ne, joita en ollut nähnyt vuosiin. Samalla tajusin, etten ollut menettänyt heistä ketään. Emme vain olleet puhuneet aikoihin, mutta se ei tarkoittanut, että välimme olisivat olleet poikki. Yksi esimerkki on vanha koulukummini ala-asteelta, kun kummitoiminta koulussa loppui, hän ei edes moikannut minua enää. Hän on kuitenkin veljeni ystävä, he olivat yhdessä RMJ:ssä ja hän alkoi siellä jutella minulle ihan kuin olisimme olleet ystäviä kaikki ne kymmenen vuotta, jolloin emme olleet puhuneet mitään.

Haluan omistaa tämän tekstin erityisesti nyt keväällä valmistuville ylioppilaille. Toivon, että jokainen saa elää unelmaansa juuri siellä, missä haluaa. Mutta toivon myös, että jokainen pitäisi vanhat ystävät ja muut ihmissuhteet edelleen osana elämää, ja muistaisi, että rakkaus ei katso välimatkaa. Minullakin on unelmia, tällä hetkellä haluaisin asua Miamiassa. Nuorempana halusin asua Madeiralalla yhdessä Cristiano Ronaldon kanssa, eihän sitä koskaan tiedä jos näinkin voi tapahtua? Kaikista suurin unelmani kuitenkin on, että aina välillä palaan takaisin ulkomailta, minun rakkaiden ihmisten luo, ja vietämme yhdessä samanlaista aikaa kuin lukioaikoina, tuntien sillä hetkellä kuin mikään ei koskaan olisi muuttunut.

REHTORIN haastattelu

TEKSTI Oona Saarivuori

Ajattelimme kysyä rehtoriltamme Jussilta miten ensimmäinen vuosi lukiomme rehtorina on sujunut. Kyselimme rehtorilta erilaisia kysymyksiä liittyen hänen työhönsä, työympäristöönsä ja lukioon yleisesti.

Miten ensimmäinen vuosi rehtorina lukiossamme on sujunut?

Vuosi on sujunut työn täyteisesti. Paljon olen oppinut uutta niin rehtorin työstä kuin Rauman Lyseon lukiosta kuin kaupungistakin. Olen viihtynyt ja tykännyt uudesta työstäni todella paljon. Minut on otettu vastaan hyvin. Aluksi jännitti koulun suuri koko ja se, että opinko tuntemaan opiskelijoita, mutta aika nopeasti pääsin rytmiin mukaan. Työ on erilaista kuin pienen lukion rehtorina toimiminen. Työ on myös erilaista kuin apulaisrehtorina toimiminen isossa yhtenäiskoulussa. Vuoteen on mahtunut hienoja kohokohtia: itsenäisyyspäivän bändikonsertti, syksyn lakkiaiset, joulujuhla ja joulukirkko, opettajien illanvietot ja yhteiset tilaisuudet töissä, ylioppilaskirjoitukset, vanhempainillat, ulkomaisten vieraiden isännöinti, turvallisuuspäivämme ja tietenkin ihan arkiset kohtaamiset niin opiskelijoiden kuin henkilökunnan kanssa. Tokihan tämä työvuosi jää mieleen myös korona-epidemiasta ja siirtymisestä etäopiskeluun. Olen ylpeä siitä, miten hyvin opettajamme osasivat muuntaa työtään uuden tilanteen edessä ja siitä, miten hyvin opiskelijamme osasivat omalta osaltaan mukautua uuteen tilanteeseen.

Onko työ lukiossamme yllättänyt jotenkin? Miten?

Ehkäpä sitten kuitenkin se, että yksikkömme on opiskelijamäärällä mitaten iso, mutta se ei tunnu siltä arjessa. Yhteishenki on erittäin hyvä opettajien ja opiskelijoiden keskuudessa.

Mikä on paras neuvo jonka olet saanut täällä työsi aikana?

Olen saanut mainioita vinkkejä hyvistä lounaspaikoista ja löysin hyvän crossfit-salin. Mutta ehkäpä paras neuvo on se, että ole oma itsesi. Se on aika kliseinen, mutta totta. Omanlainen neuvo tähän liittyen oli palaute, jonka sain täysin yllättäen sain tammikuun loppupuolella lukion opettajilta muistamisen hyvin tehdystä työstä täällä Raumalla. Pienen lahjan ja kortin, jossa oli henkilökunnan allekirjoitukset. Se tuli täysin odottamatta ja siitä tuli tavattoman hyvä mieli. Nöyrä ja kiitollinen olo.

Millainen ilmapiiri lukiossamme on mielestäsi?

Lukiomme ilmapiiri on mielestäni erittäin hyvä. Lukiomme opiskelijat ovat erittäin fiksuja ja vastuullisia nuoria. He osaavat käyttäytyä ja pitävät sovituista asioista kiinni. Viimeksi pääsin todistamaan tätä esimerkiksi ylioppilaskirjoitusten yhteydessä. Nuo kirjoituspäivät ovat rehtorin näkökulmasta varsinkin aamulla aika hektisiä, kun parhaimmillaan yli 200 nuorta saapuu kokeeseen. Pidän abeille ennen kirjoituksia infotilaisuudet, joissa käymme läpi kirjoituspäivien ohjeet ja säännöt. Se tapa, jolla ylioppilaskokelaat noudattivat ohjeitani esimerkiksi tänä keväänä, osoitti sellaista kypsyyttä, jota arvostan. Kirjoitukset sujuivat kaikin puolin hyvin, vaikka koronan vuoksi kirjoitusaikatauluakin tiivistettiin. Lukiomme opiskelijat ovat kerrassaan hienoja nuoria!

Lukion henkilökunnan keskuudessa ilmapiiri on niinikään erittäin hyvä. Kollegoja autetaan, opettajahuoneessa nauretaan ja työtovereista välitetään. Täällä on hyvä olla töissä.

Mitä vinkkejä annat vielä opiskelijoille lukion rankkaan arkeen?

Tärkeintä on useimmiten kuljettu matka eikä lopputulos tai päämäärä. Olkaa uteliaita kaiken uuden edessä. Uskaltakaa heittäytyä. Tekemätön työ stressaa enemmän kuin tehty työ. Jos yrittää parhaansa, enempää ei voi vaatia. Ja uskaltakaa tehdä virheitä, koska niistä oppii.

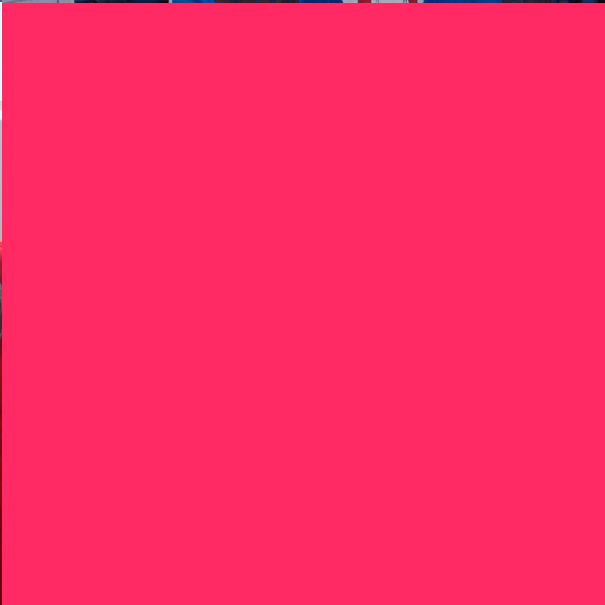

PENKKARIT 2020

KUVAT Mikael Malmsten

Äiti, mamma, mutsi, ÄIPPÄ

TEKSTI Aada Koivisto ja Annukka Heinonen

Aitienpäivää juhlistaan Suomessa toukokuun toinen sunnuntai ja tänä vuonna se on 10.5. Äidit ja äitihahmot ovat asia, joita toivoisi jokaisen elämässä olevan ainakin yksi. Teetimme lukiossamme leikkimielisen gallupin, jossa selvitimme lukiolaisten ja opettajien suhdetta äiteihinsä.

Miksi äitihahmot ovat tärkeitä?

“Äiti” tai jokin versio siitä on usein vauvan ensimmäisiä sanoja. Jo tämä kertoo äitien tärkeydestä. Äiti on lapsen tuki ja turva syntymästä saakka. Lapsen ollessa pieni, on äiti usein hänen kanssaan ensimmäiset kuukaudet. Äidin tehtävänä on neuvoa ja ohjata lasta sekä antaa tälle tarvittavia eväitä elämään. Äidin ja lapsen suhde on usein läheinen. Parhaassa tapauksessa suhde on kuin parhaan ystävän kanssa, mutta aina näin ei ole. Mikäli äidin on menettänyt tai ei ole tämän kanssa väleissä, voi tarpeeseen tulla toinen äitihahmo. Maailmassa ei ole sääntöä, jonka mukaan äidin on oltava biologisesti lapseen yhteydessä. Äitihahmoksi kelpaa kuka tahansa “äidillinen” henkilö, joka huolehtii, rakastaa ja välittää. Biologisen äidin lisäksi voi omistaa monta “varaäitiä”, mikä on täysin hyväksyttyä. Pääasia on, että tuntee olonsa turvalliseksi ja rakastetuksi omana itsenään.

Äidin rooli muuttuu eikä sille voi mitään, mutta tarvitseeko sen olla huono asia?

Äidin rooli muuttuu nuoren kasvaessa vanhemmaksi. Äidistä tulee nolo ja häiritsijä. Nuoren voi olla vaikeaa olla äidin kanssa asioista samaa mieltä. Äidin rooli muuttuu usein kuitenkin viimeistään silloin, kun nuori muuttaa pois kotoa. Kun välimatka kasvaa, suhde vahvistuu. Lapsen kasvaminen muuttaa asioita. Äiti saattaa haikailla vielä pienen taaperon perään, joka oli hänestä riippuvainen, mutta lähes itsenäinen nuori ei haikaile ylisuojelevan äidin perään. Tämä mutkistaa nuoren ja äidin suhdetta, mutta kun muutokseen sopeutuu, avaa se aivan uusia ovia. Aikaisemmasta paimen-lammas -suhteesta voi päästä läheiseen ystävyys-suhteeseen, kun aikuistuva nuori alkaa ymmärtämään äidin mielipiteitä ja ajatusmaailmaa. Äidistä voi tulla liittolainen maailman merillä.

Äitienpäivän historiaa:

Toukokuun toisena sunnuntaina äitienpäivän juhliminen on lähtöisin Yhdysvalloista vuodelta 1907. Anna Jarwisin äiti oli kuollut kaksi vuotta aiemmin, jolloin hän huomasi, ettei yhteiskunta ota äitejä tarpeeksi huomioon. Tapahtuma levisi Philadelphiasta ja 1914 presidentti Woodrow Wilson julisti sen kansalliseksi juhlapäiväksi.

Suomeen äitienpäivä rantautui kansakouluopettaja sekä kansan-edustaja Vilho Reiman mukana 1918, jolloin sitä juhlittiin vain Alavieskassa 7. heinäkuuta. Seuraavina vuosina äitienpäivää juhlittiin yhä useammalla paikkakunnalla ja 1927 sen nykyinen juhlapäivä vakiintui. 1947 se vahvistettiin viralliseksi liputuspäiväksi.

Maailmalla äitienpäivää vietetään ympäri vuoden eri päivinä, mutta toukokuun toinen sunnuntai on yleisin.

wikipedia.org

Lukiolaisten ja opettajien muistoja äideistä

Olin todella kipeä, ja äitini lähti kesken työpäivän ostamaan minulle herkkuja, vaikka en edes pyytänyt.

Oma äitini on kuollut, mutta elää muistoissani maailman parhaana äitinä juuri minulle.

Yhteiset tekemiset esim. shoppailureissut ja lapsena kirjojen lukuhetket.

Hän kerran heitti lusikan mua päin.

Lukiolaisten ja opettajien kiitoksia äideille

Kiitos, että saan olla lapsesi!

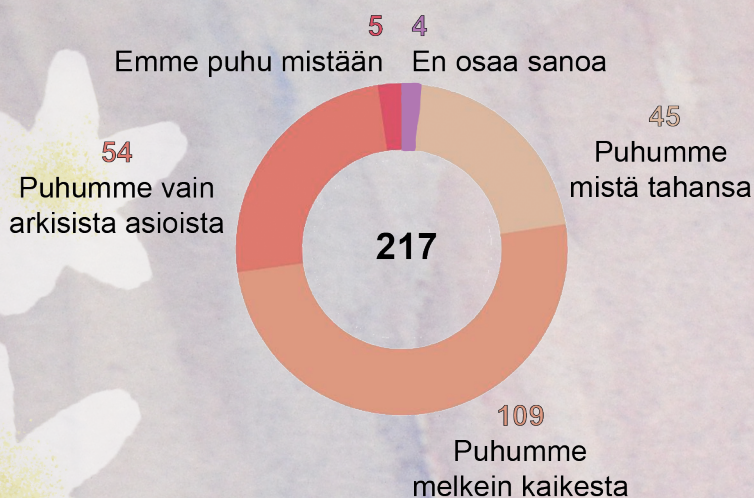
Kiitos, kun teit lapsuudestani onnellisen.

Aina ei oo kivaa enkä aina oo ilonen siitä, miten äiti muhun ja mun tekemisiin suhtautuu, mut silti oon äitille kiitollinen siitä, että se jaksaa tukea ja kannustaa ja ennen kaikkee elättää mua viel kun olen näin iso.

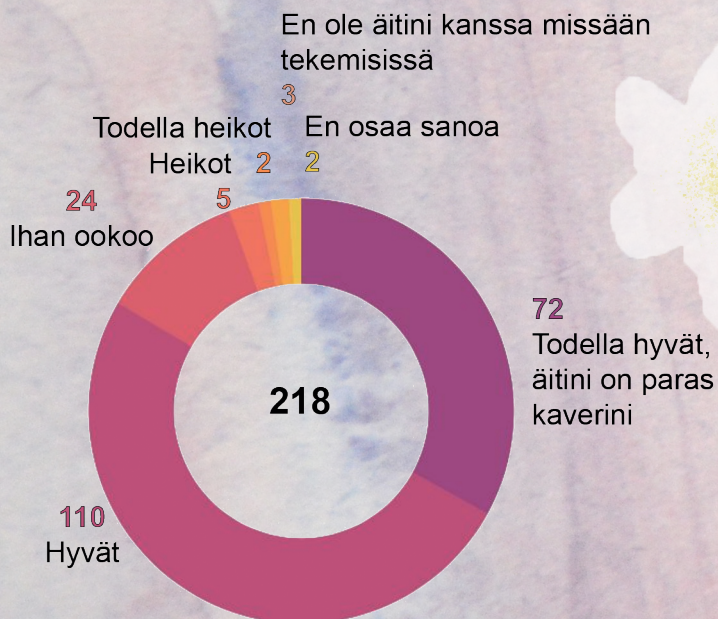
Kiitos kun olet ollut ymmärtäväinen minun huonoistakin arvosanoista.

Kiitän äitiä kaikesta, mitä hän on tehnyt eteeni!

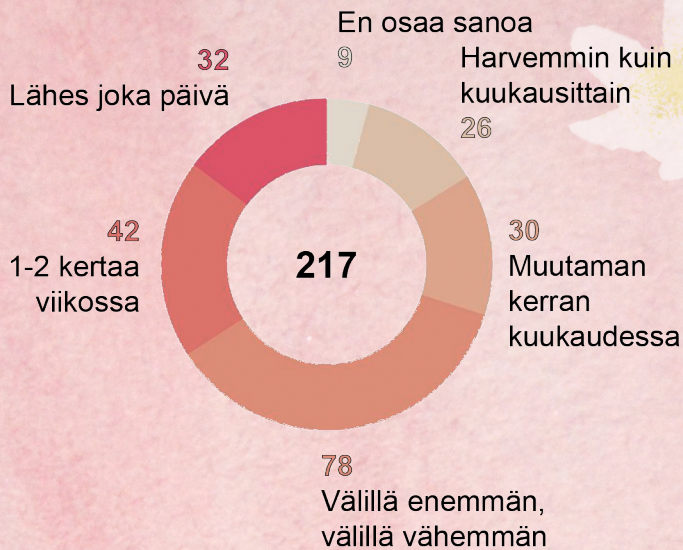
Kuinka avoimesti pystyt puhumaan äitisi kanssa?

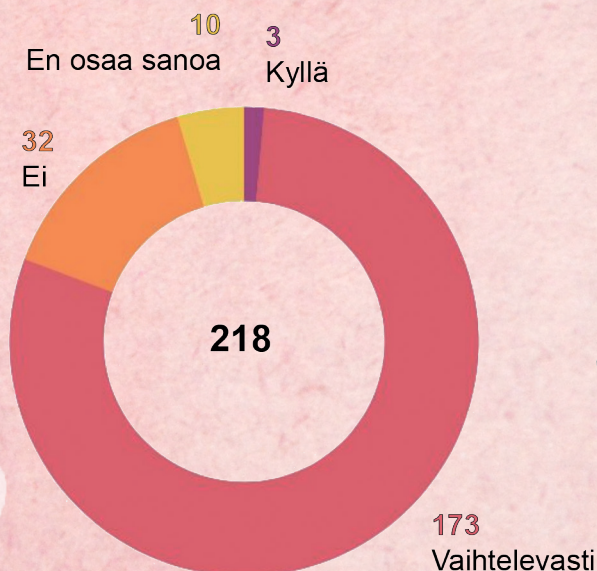
Millaiset välit sinulla on äitisi kanssa?

**Kuinka paljon vietät aikaa äitisi kanssa?
Esim. käynte kahvilla, shoppailemassa,
kävelemässä tms.**

Onko äitisi onnistunut kasvatuksessasi?

OPISKELIJAKUNNAN HALLITUS 2020

Puheenjohtaja: Sini Liimatainen

Varapuheenjohtaja: Sofia Martens

Sihteeri: Maisa Österman

Varasihteeri: Oona Saarivuori

Rahastonhoitaja: Sofia Martens

TAJU-työryhmä: Koko hallitus
lukuunottamatta Sofia Martensia

Postivastaava: Sofia Martens

**Yhteisöllisen opiskelijahuoltoryhmän
edustajat:**

Sofia Martens
Sini Liimatainen

Some-ryhmä:

Aada Koivisto
Wilma Viinikkala
Annika Kaskinen
Oona Saarivuori
Sofia Martens
Sini Liimatainen

Kioskityöntekijät:

Noora Saarinen
Annika Kaskinen
Wilma Viinikkala
Oona Saarivuori
Sofia Martens
Sini Liimatainen

RAUMAN LYSEON LUKION UUDET YLIOPPILAAT SYKSY 2019

Ahonen Jasper
Ahto Anna
Beckingham Emma
Dunder Frans
Gülez Hakan
Halminen Isla
Heino Milla
Holmberg Patrick
Jokitulppo Santeri
Kangasniemi Netta
Karjalainen Jennifer
Kaupinsalo Jesse
Kemppainen Roosamari
Kemppinen Olli
Kiiskilä Veera
Lavanto Janina
Luonto Eero

Nissinen Lotta
Ohtonen Viljami
Oksanen Luukas
Ruusunen Tytti
Saarva Liina
Saine Joona
Sallinen Veikko
Suhonen Joel
Tuomola Maria
Vidlund Nico
Viskari Lilli
Vuolukka Olli
Westberg Vera

yht. 30

RAUMAN LYSEON LUKION UUDET YLIOPIILAAT

KEVÄT 2020

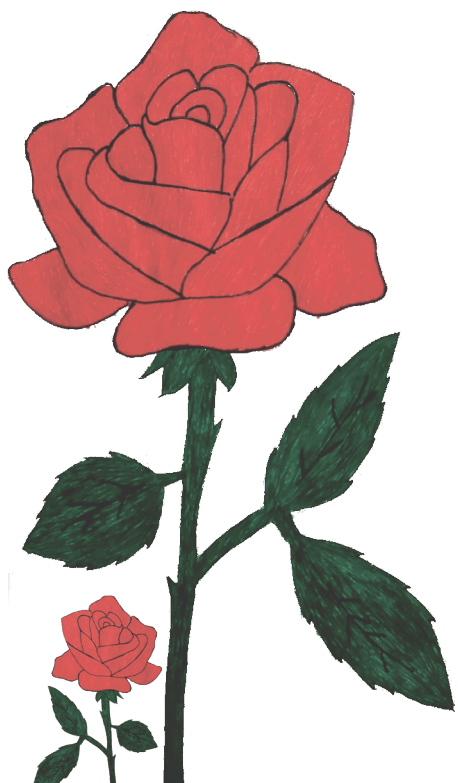
Aalto Siiri
Airas Ilari
Aitavaara Pyry
Ala-Olla Verna
Alapeteri Sofia
Annala Helmi
Arvo Tony
Asumalahti Elli
Castren Johan
Dunder Fanny
Eeva Oskari
Eeva Santeri
Ellmén Eero
Elo Helmi
Fleminch Iida
Grönberg Elsalotta
Haatainen Olli
Haavisto Ville
Haikonen Aada
Hakkarainen Elias
Halminen Delia
Halminen Hannes
Hannula Julius
Harjunen Veeti
Heinonen Jami
Helin Emma
Henriksson Mette
Hietanen Ilona
Hilakari Jasmin
Hiljanen Lotta
Isberg Wilma
Jaakkola Veera
Jalonen Elina
Junnila Olivia
Jänkävää Veikka
Kaerla Teemu
Kaistakari Karri
Kankaanhuhta Jani
Karhu Teemu
Katas Kamilla
Katila Antti

Kaukonen Sanni
Kaukonen Siiri
Kaunonen Lassi
Keränen Helmi
Kieloniemi Linnea
Knuutila Tilda
Kohonen Kerttu
Koivisto Pihla
Koivunen Eelis
Komaro Sofia
Komulainen Jarkko
Koppström Lauri
Korte Laura
Korteniemi Jenni
Kovanen Outi
Kujansuu Kasper
Kullas Helmi
Kuusisto Eero
Kämäräinen Roosa
Laine Venla
Lainio Ninni
Lampela Alisa
Laukola Onni
Laurila Jessica
Lehtinen Viivi
Leino Milja
Lemmetty Jeremi
Leppälä Oiva
Leppänen Aleksis
Lindqvist Janette
Liukkonen Sofia
Lundell Veeti
Lähdesmäki Emilia
Mannonen Valtteri
Marchis Jennifer
Mattila Outi
Meriö Jan-Erik
Mikkola Arttu
Mikkonen Mikael
Myller Iina
Myllyniemi Roosa

Nevala Elias
Niemensivu Timi
Normiala Kasper
Nurme Oskari
Nurmi Aleksis
Nurmi Luukas
Nurmi Niklas
Oksanen Elias
Ollila Helena
Paija Eeli
Penttilä Leo
Pesonen Rosanna
Petrell Lauri
Pietsalo Venla
Pihlajamäki Onni-Kalle
Poskiparta Viola
Pukkila Juha
Rautakallio Joonas
Rehelmä Emma
Ridal Kari
Rihko Tino
Rintala Julianna
Ruohola Risto
Räsänen Sini
Saarenko Ville
Saastamoinen Sami
Salmela Joel
Sandelin Felix
Sandell Vilhelmina
Seikkula Julia
Siekkinen Jonna
Silander Arttu
Silvanto Roosa
Silvendoin Valtteri
Sinisalo Roope
Sippola Konsta
Sjöblom Ilona
Snicker Eetu
Suominen Alex
Suvanto Anastasia
Tapiovaara Julius

Taskinen Roosa
 Toivonen Helmi
 Tommila Juulia
 Tuomola Ella
 Tytärniemi Jarno
 Tähkänen Vanessa
 Vaaheranta Kreetta
 Vainio Julia
 Valavuo Artturi
 Varila Veeti
 Veistinen Markus
 Vilo Juho
 Virtala Roosa
 Virtanen Laura L
 Vornanen Toni
 Ylitalo Niklas
 Ylivuori Samuli
 Yrjölä Juho

yht. 142, joista yksi ei halua
 nimeään julkisuuteen.

YRJÖ-PATSAS

Yrjö-patsas on lukion opiskelijoiden ikuinen kiertopal-
kinto, jonka edellisvuoden YRJÖ luovuttaa seuraajal-
leen juhlain seremonioiden koulun kevätjuhlassa. Tä-
män vuoden Yrjö luovutetaan poikkeuksellisesti ensi
syksynä korona-kevään vuoksi.

Yrjön haltijalta vaaditaan omintakeista huumorintajua,
myönteistä asennetta, toverillisuutta, persoonallisuutta,
ulospäin suuntautuneisuutta, reippautta TAI muita eri-
koisansioita.

Seuraavan vuoden YRJÖ on tarkoin varjeltu salaisuus sen luovutushetkeen asti.
Seuraajan valitsee diktatoorisesti Yrjön kulloinenkin maanpäällinen edustaja.

Alun perin Yrjö syntyi Rauman maalaiskunnan lukiossa. Rauman maalaiskunnan
lukio aloitti toimintansa 1974. Nimi muuttui Uotilanrinteen lukioksi 1976. Patsaan
loi vuonna 1975 silloinen Rauman maalaiskunnan lukion oppilas Esa Rekola. Yr-
jö-patsaalla on enemmän sisäistä kuin ulkoista kauneutta!

Perinne jatkuu Rauman lukiossa, jossa Yrjö-patsas luovutettiin ensimmäisen kerran
30.5.2008

I	1975 Pekka Paakkola	XXIV	1997 Mikko Lehtinen
II	1976 Parkku Perkiö	XXV	1998 Martin Bäver
III	1977 Kari Tiihonen	XXVI	1999 Juhani Nyroos
IV	1978 Seppo Heikkonen	XXVII	2000 Ville Ollikainen
V	1979 Tenho Virtanen	XXVIII	2001 Lari Sallinen
VI	1980 Tom Osmonen	XXIX	2002 Miikka Korhonen
VII	1981 Lassi Lahti	XXX	2003 Antti Toivanen
VIII	1982 Yrjö Hahto	XXXI	2004 Miina Tuominen
IX	1983 Mika Osmonen	XXXII	2005 Aleksi Toivanen
X	& Katia Kaitaniemi	XXXIII	2006 Saara Yli-Kauhaluoma
XI	1984 Kauno Santamäki	XXXIV	2007 Joonas Nurmi
XII	1985 Pertti Jokinen	XXXV	2008 Simon Rintala
XIII	1986 Erkki-Juhani Koistinen	XXXVI	2009 Iiro Koski
XIV	1987 Teppo Tammi	XXXVII	2010 Johan Suominen
XV	1988 Petri Keränen	XXXVIII	2011 Aleksi Lalli
XVI	1989 Jari Huovilainen	XXXIX	2012 Samu Saari
XVII	1990 Teemu Saarinen	XL	2013 Eppu Sjöblom
XVIII	1991 Rafael Eerola	XLI	2014 Eemil Varho
XIX	1992 Saku Tuominen	XLII	2015 Petri Haapala
XX	1993 Marko Leppänen	XLIII	2016 Kalle Koivuniemi
XXI	1994 Tommi Vainio	XLIV	2017 Miisa-Maija Mäkelä
XXII	1995 Ville Virolainen	XIV	2018 Elias Nevala
XXIII	1996 Antti Kähkönen	XIVI	2019 Artturi Leponiemi
		XIVII	2020 Julius Elo

YLIOPPILAIDEN STIPENDIT 2020

Rauman Lyseon 100-vuotisrahasto (Lyseon seniorit)	1000	Pihla Koivisto
Fenix-rahasto (Lyseon seniorit)	400	Helmi Annila
Fenix-rahasto (Lyseon seniorit)	400	Iida Fleminch
Väinö Nuotion rahasto (Lyseon seniorit)	400	Olivia Junnila
Väinö Nuotion rahasto (Lyseon seniorit)	400	Pihla Koivisto
Väinö Nuotion rahasto (Lyseon seniorit)	400	Veeti Varila
Into Vaahtorannan rahasto (Lyseon seniorit)	300	Antti Katila
Into Vaahtorannan rahasto (Lyseon seniorit)	300	Laura Korte
Into Vaahtorannan rahasto (Lyseon seniorit)	300	Konsta Sippola
Into Vaahtorannan rahasto, musiikki (Lyseon seniorit)	50	Helmi Annila
Into Vaahtorannan rahasto, musiikki (Lyseon seniorit)	50	Tony Arvo
Into Vaahtorannan rahasto, musiikki (Lyseon seniorit)	50	Veeti Harjunen
Into Vaahtorannan rahasto, musiikki (Lyseon seniorit)	50	Joel Salmela
Pekka Pohjamon rahasto (Lyseon seniorit)	200	Olli Haatainen
Pekka Pohjamon rahasto (Lyseon seniorit)	200	Juho Vilo
Pekka Pohjamon rahasto (Lyseon seniorit)	100	Hannes Halminen
Pekka Pohjamon rahasto, kuvataide (Lyseon seniorit)	100	Jan-Erik Meriö
Vakka-Suomen Nuorisosäätiö s.r.	750	Verna Ala-Olla
Vakka-Suomen Nuorisosäätiö s.r.	750	Joel Salmela
Vakka-Suomen Nuorisosäätiö s.r.	750	Kreetta Vaaheranta
Vakka-Suomen Nuorisosäätiö s.r.	500	Olli Haatainen
Euran Opintorahastoyhdistys r.y. (euralaiselle, lappilaiselle)	500	Hannes Halminen
Euran Opintorahastoyhdistys r.y. (euralaiselle, lappilaiselle)	500	Antti Katila
Lapin Löylyseura (lappilaiselle)	400	Veikka Jänkäväära
Lapin Löylyseura (lappilaiselle)	400	Risto Ruohola
Viipurin tyttölyseon ja sen perinnekoul. 100-v.rahasto	250	Jasmin Hilakari
Aino Hiltulan ja Robert Grundströmin muistorahasto	200	Elli Asumalahti
Aino Hiltulan ja Robert Grundströmin muistorahasto	200	Santeri Eeva
Aino Hiltulan ja Robert Grundströmin muistorahasto	200	Linnea Kieloniemi
Aino Hiltulan ja Robert Grundströmin muistorahasto	200	Timi Niemensivu

Aino Hiltulan ja Robert Grundströmin muistorahasto	200	Lauri Petrell
Aino Hiltulan ja Robert Grundströmin muistorahasto	200	Anastasia Suvanto
Aino Hiltulan ja Robert Grundströmin muistorahasto	100	Venla Laine
Aino Hiltulan ja Robert Grundströmin muistorahasto	60	Ilona Hietanen
Aino Hiltulan ja Robert Grundströmin muistorahasto	50	Jennifer Marchis
Länsi-Suomen Kemistiseura	200	Olli Haatainen
Raumanmeren Rotary-klubin stipendi	200	Felix Sandelin
Rauman Rotary-klubin stipendi	200	Arttu Silander
Teollisuuden Voiman luonnont.stipendi, luonnontiede	200	Pihla Koivisto
Lehtori Inkeri Nummelan muistorahasto	150	Rosanna Pesonen
Lehtori Inkeri Nummelan muistorahasto	150	Venla Pietsalo
Lukko-Säätiö	150	Juha Pukkila
Lukko-Säätiö	150	Niklas Ylitalo
Lukko-Säätiö	100	Emma Rehelmä
Länsi-Suomen Osuuspankin stipendi	100	Ville Saarenko
Länsi-Suomen stipendi, äidinkieli	100	Hannes Halminen
Nordean stipendi	100	Siiri Kaukonen
Nordean stipendi	100	Helmi Kullas
Riemuylioppilaiden stipendi 1970	100	Emma Rehelmä
Riemuylioppilaiden stipendi 1970	100	Joonas Rautakallio
Rauman taideyhdistys, kuvataide	100	Kasper Kujansuu
Rauman taideyhdistys, kuvataide	100	Viola Poskiparta
Satakunnan kieltenopettajat	100	Olivia Junnila
Svenska kulturfonden i Björneborg s.r., ruotsi	100	Hannes Halminen
Svenska kulturfonden i Björneborg s.r., ruotsi	100	Sanni Kaukonen
Svenska kulturfonden i Björneborg s.r., ruotsi	100	Olivia Junnila
Svenska kulturfonden i Björneborg s.r., ruotsi	100	Joel Salmela
Svenska kulturfonden i Björneborg s.r., ruotsi	100	Kreetta Vaaheranta
Anna Vepsän stipendi, liikunta	80	Juulia Tommila
Rauman Lyseon lukion Opiskelijakunta	75	Antti Katila
Rauman Lyseon lukion Opiskelijakunta	75	Ella Tuomola
Säästöpankin stipendi	75	Lotta Hiljanen
Säästöpankin stipendi	75	Jan-Erik Meriö
Lukion kuorostipendi, musiikki	50	Hannes Halminen
Lukion kuorostipendi, musiikki	50	Emilia Lähdesmäki
Pohjola-Norden, ruotsi	50	Veeti Varila
Satakunnan vapaa-ajattelijat ry, elämänkatsomustieto	50	Helmi Kullas
Suomi-Venäjä-seuran Rauman osasto, venäjä	50	Hannes Halminen
Suomi-Venäjä-seuran Rauman osasto, venäjä	50	Risto Ruohola

YLIOPIILAIDEN TUNNUSTUSPALKINNOT 2020

Äidinkieli

Long Play vuositilaus sekä koko juttuarkisto, yo **Verna Ala-Olla**
Länsi-Suomen digitilaus, yo **Hannes Halminen**

Suomi toisena kielenä

Suomalaisen kirjakaupan lahjoittama kirja, yo **Jennifer Marchis**

Englanti

Suomalaisen kirjakaupan lahjoittama englanninkielinen kirja, yo **Veeti Varila**

Ranska

Suomalaisen kirjakaupan lahjoittamat ranskankieliset
kirjat, yo **Verna Ala-Olla** ja yo **Veeti Varila**

Ruotsi

Rauman Lyseon lukion ruotsinopettajien lahjoittamat
stipendikirjat, yo **Santeri Eeva** ja yo **Risto Ruohola**
Pohjola-Nordenin lahjoittama stipendikirja e-kirjana, yo **Laura Korte**
Sverigekontakt i Finland rf, Schildts & Söderströms och
Svenska Kulturfonden lahjoittamat kirjat, yo **Verna Ala-Olla**,
yo **Antti Katila** ja yo **Pihla Koivisto**
Svenska kulturfondenin järjestämässä kirjoituskilpailussa 3. sija ja
palkintona 300 euron kirjakaupan lahjakortti, yo **Kreetta Vaaheranta**

Venäjä

Venäjän opettajan lahjoittama kirja, yo **Linnea Kieloniemi**

Kemia

Kemia-lehden vuosikerta, yo **Iida Fleminch**, yo **Olli Haatainen**,
yo **Pihla Koivisto** ja yo **Joel Salmela**

Historia

Satakunnan Historiallisen Seuran lahjoittamat
kirjat, yo **Helmi Annila** ja **Rosanna Pesonen**

Yhteiskuntaoppi

Yhteiskunta-alan korkeakoulutetut ry:n lahjoittama 50 euron
kirjakaupan lahjakortti, yo **Helena Ollila**

Senioriyhdistys ULME:n stipendi yhteistyössä Eurajoen
Säästöpankin ja Pizzeria Rivieran kanssa (50 euroa ja
pizzalahjakortti): YRJÖ XLV yo **Elias Nevala**

Makaisaa
kesää!

